

סכך פסול נמי -

לא ליפסיל אלא בארבע אמות,

דתנן (כ"א):

בית שנפחת וסיכך על גביו,

אם יש מן הכותל לסיכוך ר"ג ארבע אמות -

פסולה ! ?

ואמרו לי:

בר מינה דההיא,

דרב ושמואל אמרי תרוייהו -

משום דופן עקומה נגעו בה.

ואמינא להו אנא:

מה אילו איכא סכך פסול פחות מארבעה,

ואויר פחות משלשה,

מאי? כשרה;

מלייה בשפודין,

מאי? פסולה;

לא ר"ג יהא אויר הפוסל בשלשה

כסכך פסול הפוסל בארבעה ! ?

ואמרו לי:

אי הכי -

לדידך נמי דאמרת סכך פסול פוסל בארבע אמות,

מה אילו איכא סכך פסול פחות מארבע אמות,

ואויר פחות משלשה,

מאי? כשרה;

מלייה בשפודין,

מאי? פסולה;

לא יהא אויר הפוסל בשלשה

כסכך פסול הפוסל בארבע אמות ! ?

ואמינא להו אנא:

האי מאי ?

בשלמא לדידי דאמינא -

י: ארבע אמות - משום שיעורא ולא שיעורא הוא -

כיון ר"ג דלא שוו שיעורייהו להדדי - לא מצטרפי;

אלא לדידכו דאמרייתו -

משום ר"ג הפלגה -

מה לי איתפלג בסכך פסול,

מה לי איתפלג ר"ג בסכך פסול ואויר ! ?

אמר ליה אביי:

ולמר נמי,

נהי דלא שוו שיעורייהו בסוכה גדולה -

בסוכה קטנה מי לא שוו שיעורייהו ! ?

אמר ליה:

התם לאו משום דשוו שיעורייהו להדדי הוא,

אלא משום דליתיה לשיעורא דסוכה הוא.

וכל היכא דלא שוו שיעורייהו להדדי לא מצטרפי ?

והתנן (כלים כז: ב):

הבגד שלשה על שלשה...

השק ארבעה על ארבעה,

העור חמשה על חמשה,

מפץ ששה על ששה;

ותני עלה (מעילה ד: ו):

הבגד והשק, השק והעור, העור והמפץ -

מצטרפין זה עם זה ! ?

התם כדקתני טעמא (מעילה שם):

אמר רבי שמעון:

מה טעם ?

הואיל וראויין ר"ג לטמא מושב;

כדתנן (כלים שם: ד):

המקצע מכולן טפח על טפח -

טמא.

רש"י

שוו. גרסינן ולא גרסינן וכיון: אלא לדידכו דאמרייתו. שיעורא דידהו: משום הפלגה. דהא ארבעה דקאמרייתו לא תנן להו במתניתין לענין סכך פסול והא סברא מנא לכו אתון היינו טעמיכו משום דבכל מקום חשובין ד' טפחים להיות מקום חשוב לעצמו אתם אומרים שאף זה מקום הוא לעצמו וחוצץ בסוכה זו לעשותה כשתים ואין דפנות להם מה לי איתפלג כו': בסוכה קטנה. ששיעורה מצומצם: מי לא שוו שיעורייהו. על כרחך אחד זה ואחד זה פסולה בג' טפחים דכיון דנפק מתורת לבוד חשיב לבצורה לשיעוריה דסוכה וכיון דשוו שיעורייהו לענין שום סוכה ליצטרפי: א"ל התם. דשניהם פוסלין בה בג' לא משום דשוו שיעורן לפסול אלא משום דליתיה לשיעורא דסוכה: הבגד ג' על ג'. טפחים אם ייחדו למשכב הזב מטמא ליעשות אב הטומאה במשכב הזב או במדרסו: הבגד והשק. הואיל וממשן קרוב להיות שוה: מצטרפין. להשלים את הקל שאם אין בשק ד' הבגד שהוא חמור משלימו אבל השק אינו משלים הבגד החמור שק מנוצה של עזים עשוי והוא עב יותר מן הבגד ואינו מגיע לעוביו של עור וכן השק והעור מצטרפין להשלים שק את שיעור העור: מה טעם. מצטרפין הואיל וראויין בשיעור אחד לטמא מושב הזב: כדתנן המקצע מכולן. מאחד מכל אלו קיצע טפח על טפח מקצע שמושיהו סביב סביב באזמל ומתקנו יפה אפילו אין בו אלא טפח על טפח טמא כדמפרש:

בר מינה דההיא. כלומר הראיה אינה עיקר: דרב ושמואל אמרי תרוייהו משום דופן עקומה נגעו בה. להכשיר דאמרינן דופן הוא ולא סכך ואין כאן פסול וכי אמרינן בארבעה כגון באמצע רחוק מן הכותל ד' אמות דאינו יכול לבטלן על ידי עקימת דופן ונמצא חוצץ בסוכה בין כשר לכשר וארבעה הוי מקום חשוב להיות חציצה: ואמינא להו אנא. תשובה לדבריהם: ומה אילו איכא סכך פסול פחות מארבעה. ואויר בצידו פחות משלשה מאי אמרייתו ביה: כשרה. דליכא שיעור סכך פסול: מלייה. לההיא שיעורא בשפודין דאסור לסכך בהן משום מקבלי טומאה והוא בה ארבעה טפחים מסכך פסול: מאי. אמרייתו ביה: פסולה. דאיכא חציצה ארבעה ומתחילה כשהיא אויר שהוא חמור היתה כשרה ועכשו שנהפך להיות קל נפסלה: לא יהא אויר. חמור שפוסל בג' פוסלה לטוסה זו כסכך פסול שהוא קל שאינו נפסל אלא בארבעה: אמרו לי אי הכי לדידך נמי דאמרת. שיעור סכך פסול ד' אמות דלית לך דטעמא דמתניתין משום דופן עקומה אלא זהו שיעורא לפסול אפילו באמצע אף זו תשובתך ומה אילו כו' ואויר פחות מג' בצדו: בשלמא לדידי דאמרי ארבע אמות. דקתני מתניתין פסולה הא פחות כשרה: משום שיעורא ולא שיעורא הוא. דארבע אמות הוו שיעור לפסול ובפחות מכאן אינו שיעור לפסול ואין הטעם משום דופן עקומה אלא כך שיעור לפסול הלכה למשה מסיני כשאר כל השיעורין: כיון דלא